Lumi és a hang a régi kútban

A kert végi régi kút felel, ha belekiabálnak, de csak a szó végét mondja vissza. Halloween estéjén Lumi belekiált, és egyszer csak egészen más válasz érkezik a mélyből.

A kert végében, a fák alatt egy régi kút állt. Ha valaki megtekerte a kerekét, a kötél felhúzta a vödröt a mélyből.

Halloween délutánján Lumi a nagymamával színes őszi leveleket fűzött fel egy hosszú zsinórra. Egyszer csak a kút felől kiabálás hallatszott:

„Hahó!”

Aztán halkabban: „Hó! Hó!”

„Valaki a régi kúttal játszik”, mondta a nagymama. „Az a kút felel, ha belekiabálnak. Csak a szó végét mondja vissza, de azt mindig. Este, amikor kiviszünk egy tököt a kút mellé, te is kipróbálhatod.”

Lumi még délután foghíjas mosolyt faragott egy kicsi tökre.

Amikor besötétedett, elindultak a kert végébe. Lumi a lámpását vitte, a nagymama pedig a foghíjas tököt. Az avar zizegett a lábuk alatt, a lámpás fényében egy denevér suhant el. A régi kútnál nem látszott senki.

A nagymama letette a tököt a kút mellé, aztán a homlokára csapott.

„A mécsest a konyhában felejtettem. Várj meg itt, mindjárt hozom. Kiabálhatsz bele, csak be ne hajolj!”

Lumi odaállt a kút magas kőpereméhez. A mélyéből hűvös, nedves levegő jött, és odalent koromsötét volt.

„Csokit!”, kiáltotta bele.

És a régi kút így felelt: „Kit? Kit?”

„Hát csokit!”, magyarázta Lumi.

„Kit? Kit?”, jött megint a kútból.

Lumi most a legmélyebb hangján szólt bele: „Ki van a kútban?”

És a régi kút így felelt: „Ban! Ban!”

Aztán csend lett.

„Én!”, szólt fel egy rekedt hang.

Lumi hátralépett.

Ezt nem ő mondta.

És ez nem is egy szó vége volt.

Valaki lent volt a kútban.

Lumi egy pillanatra el akart szaladni, olyan hevesen vert a szíve. De ha valaki lent van a kútban, akkor talán bajban is van.

Visszalépett a kúthoz, lábujjhegyre állt, és a lámpást a nyílás fölé tartotta. Lent, ahova a fény még éppen leért, ott lógott a vödör. A vödörben egy csupa víz kisbéka ült, és a fénybe pislogott.

„Hogy kerültél oda?”, kérdezte Lumi.

„Délután felugrottam a peremre, hogy belekiabáljak, és úgy belehajoltam, hogy beleestem”, brekegte rekedten a kisbéka. „Szerencsére a vödörbe pottyantam, de onnan már nem tudtam feljutni. Egész délután kiabáltam, de csak a kút felelt, és közben berekedtem.”

„És miért nem szóltál, amikor én kiabáltam?”

„Elszunyókáltam. Arra ébredtem, hogy valaki azt kérdezi, ki van a kútban.”

„Kapaszkodj, kérlek!”, mondta Lumi.

Letette a lámpást a peremre, megfogta a kút kerekét, és lassan tekerni kezdte. A kötél feltekeredett, a vödör egyre feljebb jött. Lumi nagyon vigyázott, hogy a vödör ne billegjen.

Amikor a vödör felért, Lumi óvatosan kiemelte belőle a kisbékát.

„Köszönöm szépen!”, brekegte a kisbéka. Még reszketett, de már mosolygott.

Ekkor ért vissza a nagymama, kezében az égő mécsessel. Meglátta a reszkető kisbékát, és rögtön bebugyolálta a kötényébe. Aztán betette a mécsest a tökbe, és a kút mellett sárgán felragyogott a foghíjas mosoly.

A kisbéka kidugta a fejét a kötényből. „Most együtt kiabáljunk bele!”, mondta.

„Pókháló!”, kiáltotta a kisbéka, és a kút azt felelte: „Ló! Ló!”

„Csokit!”, kiáltotta Lumi, és a kút megint azt felelte: „Kit? Kit?”

„Engem!”, brekegte a kisbéka.

A nagymama nevetett, és a kötényzsebéből elővett neki egy szem csokit.

A kisbéka Lumira nézett. „Jó, hogy nem szaladtál el, és kihúztál”, mondta. „Pedig biztos megijesztettelek.”

„Egy kicsit tényleg megijedtem”, felelte Lumi. „De ha elszaladok, most is a vödörben ülnél.”

A nagymama elmosolyodott, a kút mellett pedig sárgán világított a foghíjas mosoly.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért nem szaladt el Lumi, amikor kiderült, hogy valaki van a kútban?
2. Mit érezhetett a kisbéka, amikor egész délután kiabált, és csak a kút felelt neki?
3. Miért mondta a nagymama, hogy Lumi ne hajoljon be a kútba?